

ת"פ 33504/07/17 - מדינת ישראל נגד י א - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

21 ינואר 2019

ת"פ 33504-07-17 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שני אסלן - נוכח

נ ג ד

י א - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד שרית סמוליאנסקי - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, נטען כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים והתגוררו תחת קורת גג אחת בקריית גת יחד עם בנם המשותף. עוד נטען כי הנאשם החזיק ברשותו נשק אישי מסוג צ'ירוקי.
2. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11.07.2017, בעקבות ויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלוננת על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו, ובעוד המתלוננת שוכבת במיטתה בחדר השינה, רכן הנאשם מעליה, ותקף אותה בכך שמשך בשערותיה והכה אותה בראשה.
3. כן נטען, כי כשמונה חודשים עובר ליום 11.07.2017, פגע הנאשם בפרטיותה של המתלוננת בכך שהניח מכשיר שמע בתיקה של המתלוננת ללא ידיעתה.
4. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו נקבעה אשמתו בעבירה אחת של **תקיפה סתם של בן זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ובעבירה אחת של **פגיעה בפרטיות**, לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.
5. הצדדים הגיעו להסכמות עונשיות (למעט בנוגע לרכיב המאסר המותנה), ואולם חלקו ביניהם בשאלת הרשעתו של הנאשם אך הוסכם כי עובר לטיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
6. בעניינו של הנאשם התקבלו שישה תסקירים (שלושה מהם לעניין העונש) הנושאים אופי חיובי, ובסופם המלצה להימנע מהרשעתו של הנאשם לצד השתת ענישה בדמות צו של"צ וצו מבחן. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. באת כוח המאשימה ביקשה להשית על הנאשם ענישה בדמות מאסר מותנה; של"צ בהיקף של 220 שעות; צו מבחן; חתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה. אשר לשאלת ההרשעה, נטען כי מעסיקו של הנאשם אינו סוברני מבחינה חוקית לבחון את עברו הפלילי וממילא, ומשלא הוכחה פגיעה קונקרטית, נטען כי אין מקום להורות על הימנעות מהרשעתו.
8. ההגנה הפנתה למאפייניו האישיים של הנאשם; לנסיבות חייו; לאמור בתסקירי שירות המבחן; ולעמדתה של המתלוננת. כן הוגשה אסופת מסמכים ובהם, מכתב מאת מעסיקו של הנאשם (**נ/1**), תלוש משכורת, רישיון נהיגה על אוטובוס, תעודת נכה, תעודת הרשאה לנשיאת כלי ירייה (**נ/2**), תעודה רפואית (**נ/3**), שני מכתבים מאת המתלוננת (**נ/4**) - ונטען כי הרשעתו בדין תוביל לפיטוריו ותפגע ביכולתו לעתור לקבלת נשקו בחזרה (לו הוא נדרש לצרכי עבודתו). על כן, ובשים לב

עמוד 1

להליך הטיפול הממושך שעבר, עתרה ההגנה להורות על הימנעות מהרשעתו של הנאשם.
9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הצטרף מעומק לבו על מעשיו, טען כי מדובר במעידה חד פעמית שלו כתוצאה ממצבו הנפשי בעקבות התאונה שעבר וסיפר אודות התרומות מההליך הטיפולי. לבסוף, הלה ביקש מבית המשפט להתחשב במצבו הבריאותי ולהורות על הימנעות מהרשעתו, וזאת על מנת שלא לפגוע בשיקומו, בפרנסתו ובפרנסת משפחתו, ועל מנת שלא להוות נטל על המדינה.

דין והכרעה

10. ראשית חוכמה, אכריע בבקשתו של הנאשם להורות על הימנעות מהרשעתו, שהרי אם זו תתקבל - בשים לב למגבלה על רכיבי הענישה שניתן להשית על נאשם שנמצא אשם בדין אך בית המשפט נמנע מהרשעתו - כי אז ממילא יתיתר במידה רבה הצורך לקבוע מתחם עונש הולם ולגזור את עונשו של הנאשם בתוכו (או מחוצה לו, תוך סטייה לקולא או לחומרה).

ג. שאלת ההרשעה

11. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארוה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטרף שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, וראו לעניין זה: רע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי, בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

12. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?

13. ראשית, שוכנעתי כי הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קונקרטית, ממשית וישירה בתעסוקתו. שכן, כפי העולה ממכתבו של מר יוחאי סביון, מנהל משאבי אנוש במועצה האזורית הר-חברון (נ/1), החברה שבה עובד הנאשם (להלן: "**החברה**") לא תוכל להמשיך ולהעסיקו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. בהקשר זה יוער כי ככל שאין מקום לחשוד כי המדובר במכתב מזויף אזי לא נהירה לבית המשפט עמדתה של המאשימה לפיה, אין ליתן כל משקל לאמור במכתב בשעה שעורכו לא התייצב בפני בית המשפט ונמנעה העדתו. שכן, המדובר בפרקטיקה נהוגת ובעניין של יום ביומו בו מעסיקה של נאשמים רשמים מכתבים לבית המשפט. ברי כי היה ובכל תיק ותיק תדרוש המאשימה כי המעסיקים עורכי המסמכים יתייצבו בפני בית המשפט לצורך העדתם, הדבר יצור עומס מיותר ובזבוז של זמן שיפוטי יקר. כך או כך, והגם אם לא אייחס משקל למכתב זה, הרי שממילא ניתן ללמוד על עמדתו זו של המעסיק מהאמור בתסקיר שירות המבחן. והרי וכידוע, תפקידו של שירות המבחן להביא בפני בית המשפט את התמונה כולה, והכלל הוא שהשירות לא מחויב למסור את חומר הגלם עליו מבוסס התסקיר. יתרה מכך, שירות המבחן רשאי להתייחס בתסקירו גם לראיות שאינן קבילות (ר' והשוו: רע"פ 486/18 **סועאד נ' מדינת ישראל** (04.03.2018) ו- רע"פ 1021/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.12.2009)).

14. אשר לשאלה החוקית שהעלתה באת כוח המאשימה בעניין האמור, הגם אם משרד הרישוי אינו זכאי לקבל מידע מהמטרה אודות הרשעת נאשם בעבירות ממין העבירות בהן הודה הנאשם, והגם אם אכן למעסיקתו של הנאשם אין את הסמכות לעיין בגיליון הרישום הפלילי שלו, הרי שעדיין אין לו לבית המשפט אלא מה שענינו רואות: החברה אינה מעוניינת להעסיק עובדים בעלי עבר פלילי, ומכאן שכלל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה - הוא יפוטל מעבודתו. בית המשפט

אף אינו מעוניין להיכנס "על גבו של הנאשם" לפלפולים משפטיים בשאלה אם המעסיק רשאי לפטר עובד שנודע לו שהוא בעל רישום פלילי (בלי לעיין בגיליון שלו), שכן אף אם התשובה לשאלה זו היא בשלילה, עדיין אין זה מבטיח שהנאשם לא יפוטל בפועל. ברי כי בית המשפט לא ייתן ידו לפעילות שהיא מנוגדת לחוק, אולם באספקלריה שבה נבחנים הדברים בגזר דין זה, די לי באמור בדברי המעסיק כדי לקבוע כי קיים חשש ממשי לפגיעה קונקרטית בתעסוקתו של הנאשם אם הרשעתו תיוותר על כנה.

15. ואף שדי היה באמור עד כה כדי לקבוע כי לנאשם תגרם פגיעה קונקרטית כתוצאה מהרשעתו, מצאתי כי יש להעניק משקל בעניין הנדון גם לגילו של הנאשם ולמצבו הבריאותי (ראו מסמך רפואי שהוגש בעניינו - סומן **נ/3**). כנלמד ממסמך זה, מצבו הרפואי של הנאשם אינו שפיר בעקבות תאונת הדרכים שעבר בשנת 2016, שכתוצאה הימנה נגרמה לו פגיעה רב מערכתית והוא נאלץ לעבור כמה ניתוחים, ובשלה הוכר כנכה מטעם המוסד לביטוח לאומי. אכן, מצב רפואי של נאשם, רעוע ככל שיהיה, וגילו אינם מהווים "חיסיון" מפני הרשעה ואף לא ניתן להתעלם מכך שבמקרה הנדון, מצבו הבריאותי לא מנע הימנו לבצע את העבירות המיוחסות לו. ועדיין, לצד כל האמור, על בית המשפט לשקול נסיבה זו בכובד ראש ולאזנה אל מול יתר הנסיבות והשיקולים. שכן, יש לזכור כי הרשעת עבריין בריא וצעיר בגילו אינו שקול להרשעת אדם בגיל מבוגר הלוקה בבריאותו (כמו הנאשם שבפניי), מגבלה אשר מראש עלולה לחסום או למצער לצמצם את אפשרויותיו התעסוקתיות והשתלבותו מחדש בשוק העבודה לאחר 19 שנות עבודה בחברה (ר' והשוו (בשים לב לכך שבמקרה המונח לפתחי הצדדים לא היו חלוקים ביניהם בעניין מתחם העונש ההולם), למשל: ע"פ 7453/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (16.03.2011); וע"פ 5669/14 **אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015)). בשים לב לאלה, נדמה שלא בכדי נקבע בפסיקה שאזכרה לעיל כי בית המשפט רשאי לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם בשל מצב בריאותי רעוע של הנאשם, וזאת אף בהיעדר שיקולי שיקום (שכאמור, ממילא קיימים בעניינו של הנאשם שבפניי). בשולי נקודה זו אציין, הגם שלא מדובר בשיקול מרכזי ומכריע, כי גדיעת מקור פרנסתו של הנאשם תביא לפגיעה לא רק בו עצמו, כי אם גם במתלוננת ובבנם המשותף. מה עוד, שפגיעה בפרנסתו של הנאשם תעיב על ההליך הטיפול הזוגי שבעיצומו מצויים בני הזוג (ראו התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 12.12.2018). והדברים אמורים לאחר שהתרשמתי מעמדתה של המתלוננת (כפי שזו הובאה והובעה בתסקירי שירות המבחן ובנ/4), ובשים לב לכך שהיא חזרה זה מכבר לחיות עם הנאשם תחת קורת גג אחת ויחסיה עמו שוקמו במידה רבה.

16. שנית, חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על הימנעות מהרשעתו של הנאשם, נשען על הליך השיקום המשמעותי שאותו הוא עבר ושעודנו עתיד לעבור בהמשך. כאמור בשלושת התסקירים, עוד באוקטובר 2017 במסגרת צו פיקוח מעצר, שולב הנאשם בהליך טיפולי בתחום השליטה בכעסים והאלימות במשפחה, תחילה בקבוצה טיפולית שבועית במרכז "המשפחה" השייך לעמותת "יד שרה" ובהמשך במסגרת קבוצה ייעודית שבועית במסגרת שירות המבחן. ואם לא די באלה, שני בני הזוג הופנו על ידי שירות המבחן לטיפול זוגי במרכז למשפחה בקריית גת והחלו לקיים מפגשי טיפול זוגיים. במסגרות אלו, הנאשם הקפיד להגיע לכל הפגישות ושיתף פעולה עם ההליך הטיפולי, תוך שגורמי הטיפול התרשמו שהוא מגלה הפנמת התכנים, רצון לשינוי, מחויבות ורצינות גבוהה ונתרם מההליך. גם שירות המבחן העריך כי הנאשם מפיק תועלת מההתערבות הטיפולית, מגלה רצון פנימי לערוך שינוי בהתנהלותו בחיי הזוגיות וכי יש בכוחו של ההליך הטיפולי (ובהמשכו) כדי להפחית את הסיכון להישנות עבירות דומות מצד הנאשם.

17. אודות פירותיו של ההליך הטיפולי והתרומתו של הנאשם הימנו, ניתן ללמוד אף מדבריה של המתלוננת, הן בשירות המבחן והן במכתבים שהוגשו לעיונו של בית המשפט. כך, המתלוננת מסרה כי מאז החל הנאשם השתתפותו בטיפול, חל שינוי לטובה בקשר הזוגי, התקשורת ביניהם השתפרה והיא איננה חוששת מפניו וחושה כי הטיפול תורם להם ומקנה להם כלים להתמודדות בדרכים חלופיות ובזנות. פן חשוב נוסף בשיקומו של הנאשם, שגם אודותיו ניתן ללמוד ולו מפיה של המתלוננת, הוא בכך שהלה ביטאה רצון להמשיך את ההליך הטיפולי הזוגי, דבר שיש בו כדי להפחית עוד יותר את הסיכון הנשקף מהנאשם להישנות עבירות בעתיד.

18. הנה כי כן, בפניי נאשם שמשתתף מזה זמן ניכר בהליך טיפולי שנותן את אותותיו בו, עד שנדמה כי הוא עבר מהפך של ממש בתפיסת עולמו ובאורחותיו בחיי הזוגיות, כפי שמעידים על כך הן הגורמים הטיפוליים כולם והן המתלוננת עצמה. מה גם שלדידי, הליך השיקום מוצלח אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בנאשם אשר ביצע עבירות אלימות כנגד זוגתו, ולא כל שכן

מקום בו הוא שב להתגורר עם המתלוננת, כמו במקרה הנדון. בנסיבות כגון אלה, הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאייץ את הגורמים אשר היוו זכר להתפרצות התנהגותו האלימה. מנגד, לא נהיר כלל כי זניחתם של שיקולי השיקום להשתת ענישה, מרתיעה ככל שתהיה, תשרת מטרה זו. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 מדינת ישראל נ' פלוני, (19.09.2006):

"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו המתלוננת... כמו כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכיוון השיקום והטיפול, או לכיוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזו רצונה הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשות אינן במקור - נ.ש.מ]."

למעשה, נדמה כי דבריו אלה של בית המשפט המחוזי קולעים בצורה מובהקת למקרה הנדון בפניי, באשר הנאשם מגלה רצון כן ואמתי להשתלב ולהיתרם מההליך הטיפולי ובכך לשקם את משפחתו, תוך ששירות המבחן מעריך כי יש בהליך הטיפולי האמור כדי להפחית את הסיכון הנשקף הימנו.

19. בנוסף לכל אלה, אף נתתי דעתי לעמדתה של המתלוננת. ברי כי האינטרס שלה אינו חזות הכול ואינו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי "כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה". מה גם, שמדבריה ניתן להתרשם כי עסקינן באישה שלא האינטרס הכלכלי (הטמון באי הרשעתו של הנאשם) הוא שמניע אותה אלא הרצון לשקם את מערכת היחסים הזוגית עם הנאשם.

20. שלישית, ובשים לב לאמור עד כה, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אכן, אין להקל ראש בעבירות המיוחסות לנאשם ובערכים המוגנים שעליהם הן נועדו להגן - שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ראו בעניין זה ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)) - ושמירה על זכותו הקנויה של כל אדם לנהל את חייו כראות עיניו ובדל"ת אמותיו, ללא הפרעות מבחוץ; וזכותו של כל אדם להיות עם עצמו, במרחב שמסביבו, הנע עמו לכל מקום (ר' והשוו: בג"ץ 2481/93 יוסף דיין נ' ניצב יהודה וילק, פ"ד מח(2) 456 (1994); ובג"ץ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581 (2006)).

21. ואף לא התעלמתי מהנסיבות לחומרה שנלוו למעשיו, והכוונה בעיקר לכך שהוא תקף את המתלוננת ופגע בפרטיותה בשתי הזדמנויות שונות ולחומרת האלימות שננקטה על ידו, כאשר הוא מושך בשערותיה של המתלוננת ומכה אותה בראשה בעודו רוכן עליה במיטתה. ועדיין, עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין עסקינן בסוג של עבירות שלא יהיה ניתן מניה וביה להימנע מהרשעתו של מבצען. לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירות אותן עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, הדבר אך טבעי הוא, שכן "אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכתורות של העבירות גרידא וכל

מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ר' והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)).

22. בהמשך לאמור אציין, כי נתתי דעתי לפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם הצדדים, וזאת כמובן תוך ביצוע האבחנות הנדרשות. מטבע הדברים, ברי כי קיימים מקרים שבהם בתי המשפט לא מצאו לנכון להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירות של אלימות בתוך המשפחה, ומנגד קיימים גם מקרים הפוכים. גם באשר לקביעות הנוגעות להוכחת נזק קונקרטי, יצוין כי גם פרמטר זה אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה, וכאן אפנה לאותה "מקבילית כוחות" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל, (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 מדינת ישראל נ' פנש ואח', (14.06.2016), טרם פורסם במאגרים המשפטיים; וכן ר' והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השופט ע' גרוסקופף בעפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.02.2012), המטעים כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון בהלכת כתב בשעה שיוכח כי לנאשם תגרם פגיעה חמורה וברורה מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתם) למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית; כן ר' והשוו: "החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות", ד"ר שי ווזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), שם מציינים המחברים כי בשלה העת לאמץ מודל שיתן מענה לפער עמו נאלצים כיום בתי המשפט להתמודד בין כלליה הנוקשים של הלכת כתב לבין המציאות המורכבת, התומכת בהימנעות מהרשעה, גם במצבים שאינם עונים לדרישות הפורמליות שנקבעו בהלכה זו, מודל שבמסגרתו תבחן שאלת ההרשעה בהתאם לשיקולי הענישה שהותוו בתיקון 113 לחוק העונשין (שיקולי ההלימה והמידתיות), כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם (כאשר לשיטתם בהחלט ייתכנו מקרים בהם ראוי כי החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם לא תיתפש כחריג וכעשיית חסד, אלא כהכרעה השיפוטית הראויה המתבקשת בקביעת העונש ההולם, שבמסגרתה יהא זה מוצדק לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה יחל באי-הרשעה (ובסנקציות הנלוות לה)). בהמשך לכך, לדעת המחברים, מודל זה, יתן מענה בין היתר לבעייתיות העולה כיום מהצורך להוכיח פגיעה קונקרטית בנאשם ובשיקומו, שהינה גשה מצמצמת, שפעמים רבות מתעלמת מכך שיש בהרשעה כשלעצמה, מעצם טבעה, פוטנציאל פגיעה לא מידתי בנאשם מבחינה חברתית, בשמו הטוב ובמעמדו.

23. כאמור, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית, וביטוי לאותה גישה ניתן למצוא בפסיקה של בתי המשפט השונים שמצאו לנכון להימנע מהרשעתם של נאשמים שביצעו מעשים דומים ואף חמורים מאלה שביצע הנאשם, וזאת על אף חומרת העבירות. ראו בעניין זה, למשל: ת"פ (שלום ירושלים) 42245-07-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (03.04.2016); ת"פ (שלום אילת) 6326-12-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (19.04.2017); ת"פ (שלום רמלה) 34683-10-15 מדינת ישראל נ' ל', (20.02.2017); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 1704-04-15 מדינת ישראל נ' פלונית, (13.04.2016); ת"פ (שלום אילת) 35642-10-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (24.08.2015); כן ראו ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב, (08.09.2011), שם בית המשפט המחוזי נמנע מהרשעתה של הנאשמת, רופאת שיניים במקצועה, אשר הכתה את בן זוגה באזור אוזנו באמצעות פטיש במשקל 5 ק"ג, והביאה לפציעתו (בהמלצת בית המשפט העליון, המדינה חזרה בה מהערעור שהגישה על החלטה זו (ע"פ 7668/11 מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב, (24.04.2012)). במקרים שלעיל, דובר בנאשמים שהורשעו בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ובאחת הפעמים אף בפציעה כשעברין מזוין - עבירות חמורות מזו שביצע הנאשם שבפני.

24. רביעית, ואם לא די בכל האמור עד כה, הרי שגם בחינת הפרמטרים שהותוו בפרשת כתב על ידי המשנה לנשיא, כב'

השופט ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הלה עומד ברובם ככולם. כך למשל, הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, מה שמלמד על כך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו הזוגיים עם המתלוננת (לה הוא נשוי מזה 20 שנה) ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני. כנלמד מתסקירי שירות המבחן, אירוע האלימות הפיזית שננקט מצדו של הנאשם היה חד פעמי וחרוג בקשר הזוגי, ועל רקע תקופה משברית בחייו הן בפן הפיזי והן בפן הנפשי, בעקבות תאונת הדרכים שעבר, שהובילה לפגיעה רב מערכתית, לאשפוזו בבית החולים, ובהמשך לריתוקו לבית בתהליך של שיקום ממושך. מה גם, שמעת ביצוע העבירות חלף זמן ניכר, לא שב הנאשם לעבור על החוק; הסיכון שהנאשם ישוב ויבצע עבירות אלימות נגד המתלוננת, כפי הערכת שירות המבחן, הוא נמוך ואף עלול לפחות עוד יותר, בשים לב להליך הטיפולי שהנאשם ימשיך את השתתפותו בו; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער, אמפטיה כלפי המתלוננת, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן עשה בסופו של יום. כמו כן, בית המשפט מתרשם כי היה בהליך הפלילי בכלל ובהליך המעצר בפרט, כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות גם בעתיד.

25. לבסוף, למצבור השיקולים שלעיל, אף מצטרפת המלצתו של שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם, תוך הערכה כי זו עלולה להשליך על מאמציו לשקם את חייו, הן בפן התעסוקתי והן בפן הזוגי. צא ולמד, כי ככל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, הדבר עלול לפגוע בשיקומו, ומכאן שלא רק האינטרס האישי של הנאשם יצא נפסד, כי אם גם האינטרס של המתלוננת ושל הציבור בכללותו.

26. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות במשפחה לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, לאור הליך השיקום אשר עבר הנאשם ועודנו צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו, ובהתחשב בכך שעסקין בנאשם המצוי בעשור השישי של חייו, שמצבו הבריאותי רעוע והמוכר כנכה מהמוסד לביטוח לאומי, נעדר עבר פלילי אשר קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירות, לאור עמדתה של המתלוננת ולאור המלצתו של שירות המבחן - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהימנע מהרשעתו.

27. מכל המקובץ לעיל, הריני נמנעת מלהרשיע את הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. **צו של"צ בהיקף של 220 שעות.**

שירות המבחן מתבקש להכין עבור הנאשם תכנית של"צ, וזאת בתוך 45 ימים מהיום. לאחר קבלת התכנית, אאשרה ללא צורך בדיון נוסף.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי ביצוע צו השל"צ.

ב. **צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.**

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן. העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ג. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך ₪ 10,000 שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום.**

אם לא יחתום ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - מכשיר הקלטה וקלטת, בכפוף לחלופת תקופת הערעור.

ניתן בזאת צו להשבת המוצג שעון לבעליו.

ככל שקיימים כספים בקופת ביהמ"ש שהופקדו במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, הרי שאלו יושבו למפקיד/ה.

זכות ערעור - תוך 45 יום מהיום לביהמ"ש המחוזי.

ניתן היום, ט"ו שבט תשע"ט, 21 ינואר 2019, במעמד הצדדים.